

KALEM KALEME DEĞİNCE

HECE YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

SUNUŞ / 7

AFYER KAYAALTI

Biss Teyzenin Gözleri / 9

Arafta Kalan Adımlar / 14

Vefa / 24

DİLEK IŞIK

Pera'da Ilık Bir Mayıs Günü / 29

Muhsin ile Tanaş Bey / 34

Sadiye Hanım / 39

Meliha Hanım'ın Kasımpatıları / 41

Sadi ile Yaşlı Adam / 44

FATMA ALLI

Uçurumun Kıyısından Dönmek / 47

Kafamda Ne Var? / 51

İJLAL ŞİRİN

Unutulmayan Sonbahar / 55

Annem Nerede? / 59

Uzun Yol / 63

NÜLÜFER BALABAN

Veda / 65

İyiler Erken mi Ölü? / 68

Karşı Kapı / 71

SEVİNÇ GÜNGÖR

Ruhsuz Ruh / 75

Sessizliğin Sesi / 79

Tarçın / 85

TENZİLE TÜLEK DANACI

Yetimken Öksüz Bıraktım / 87

Yokuşsuz Aşk / 93

O Biliyor İçimi / 101

YEŞİM AKBAY ÖZDEĞİRMENCİ

Nazende Sevgili / 107

Bir Yudum Çay, Bir Ömür, Bin Umut / 113

Bir Çift İpek Çorap / 118

SUNUŞ

Sekiz kadın, sekiz kalp, sekiz ses; birbirini izleyen sayfalarda buluştu. Yürekten kaleme, kaleminden sizlere... Sekiz kadının kaleminden dökülen bu kitap, hem çeşitliliğin hem ortak heyecanın meyvesidir. Yazma tutkusuyla içine düştüğümüz bu serüven bize tahmin ettiğimizden daha fazlasını sundu ve sunmaya da devam ediyor. Biz, İstanbul'un farklı semtlerinde yaşayıp İSMEK yazarlık atölyesinde buluşan kadınlarız. Hepimiz farklı yaşlardan, farklı mesleklerden, farklı hayatlardan geldik. Kimimiz emekliliğin dinginliğinde kimimiz mesai saatlerinin koşturmacalarında kimimiz ise çocuklarının mızızlıkları arasında yazdı yazılarını.

Ama asıl bizi bir arada tutan şey anlatma isteğimiz, kelimelere sığınan duygularımız ve paylaşmanın iyileştirici gücü oldu. Bu duygularla çıktığımız yolda haftanın bir gününü koparıp aldık tüm sorumluluklarımızdan. Her cuma günü, okula yeni başlayan öğrenci heyecanı ile âdeta koşarak geldik gizli cennetimize; ağaçlar arasına konuşlanmış çay bahçesinin en kuytu köşesine. Kışın yağın yağmura, soğuğa inat alev alev yanan odun sobasının etrafında; yazın efif esen rüzgârdaki ağaç yapraklarının hışırtısında, kuş cıvıltılarının arasında, ince belli bardakta dumanı tüten demli çaylar eşliğinde okuyup dinledik, kâğıtlara döktüğümüz düşlerimizi ve de gerçeğimizi. Bazen kahkahalarımız bazen de gözyaşlarımız öykülerimize arkadaş oldu.

"Neden kitap olmasın?" dedi birimiz, "Evet, neden olmasın?" dedik büyük bir hevesle hepimiz. Hece Yayınlarının sahibi Ömer Faruk Ergezen Bey ile kesişti yolumuz. "Sekiz Kadın" diyerek hitap etti bize, dahası "Ben sizin çabanızı önemsedim." dedi.

Hayallerimize destek verdi, yol gösterdi. Kendisine saygı ve minnetle teşekkürü bir borç biliriz.

Her bir öykü tamamen kendi sesimizle, kendi üslubumuzla, gözlemlerimiz ve hayal gücümüze ait özel anlatılarla örüldü. Sayfaları çevirdikçe bazen bir annenin iç dünyasında, bazen bir genç kızın düşlerinde bulacaksınız kendinizi. Kimi zaman da yaşlı bir kadının ya da adamın geçmişe olan özleminde, pişmanlıklarında, keşkelerinde düşünecek, kimi zaman da bir çocuğun hayallerine konuk olup gülümseyeceksiniz.

Bu çeşitlilik kitabımızın en güçlü yanıdır.

Kadınlığın, insan olmanın, yaşamın farklı hâlleri öykülerin satırlarında saklıdır. Bu kitap bir edebî birlikteliğin ürünü olduğu kadar; dostluğun, dayanışmanın ve birlikte üretmenin bir göstergesidir. Kalplerimizi ve kelimelerimizi birleştirerek ortaya koyduğumuz bu eseri, siz değerli okurlarımızla buluşturmanın heyecanı içindeyiz. Dileriz ki her hikâyede kendinizden bir iz bulursunuz.

Bu kitabın ortaya çıkmasında katkısı olan tüm öğretmenlerimize, birbirimize güvenerek yüreklendiren yol arkadaşlarımıza, bizi okumayı seçen siz değerli okurlarımıza gönülden teşekkür ederiz.

AFYER KAYAALTI

BİSS TEYZENİN GÖZLERİ

Evimizin önünde kocaman bir park vardı. İki yol ağzının keşişimine kadar uzanan bu park, geniş bir alanı kaplardı. Kuş kafesi gibi tavana kadar demirlerle çevrili mutfak balkonumuzdan dışarı bakınca geleni geçeni görür, küçük ablamla balkonda oynarken bazen iddiaya girer; bugün bize geleni ilk kim görecekti diye gözümüzü yoldan ayırmadan beklerdik. Evimize her zaman komşu ya da akraba teyzelerden birileri gelirdi. Annemle oturur, örgü örüp sohbet ederler, çay içerken de mutlaka bir şeyler yerlerdi. Ben en çok kızarmış, yumurtalı ekmeği severdim. Bazen de gelenlere sırasıyla biz giderdik. Evin en küçüğü olduğum için annem gittiği her yere beni de götürürdü. Gitmeler benim daha çok hoşuma giderdi. Çayın yanında verilecek ikramlıkları bizimkinden belki farklı olur diye merakla beklerdim.

Adının Arife olduğunu sonradan öğrendiğim, babamın akrabası olan bir teyze vardı. Ama herkes ona Arif teyze ya da abla derdi. Ben de kendimce ona Biss teyze adını takmıştım. Bu teyze bir şey yapacağı zaman mutlaka yüksek sesle “Biss!” derdi. Su içerken, yemek yerken hatta oturup kalkarken bile. Ne hikmetse bu biss’leri de benden başka hiç kimse duymuyordu ya da önemsemiyordu. Oysa benim çok dikkatimi çekiyordu. Ayrıca bu teyze bize her geldiğinde evde mutlaka bir hareketlilik yaşanır, bir şeyler ya ortadan kaldırılır ya da yeri değiştirilirdi. Yaşanan bu garip telaşa çok anlam veremesem de evi toparlıyorlar herhâlde diye düşünürdüm. Bu arada ben de hızla banyoya koşup saçlarımın önünü ıslatıp alnıma yapıştırdım. Biss teyze

beni her gördüğünde “Sen ne güzel çocuksun sarı oğlan, ne tatlı şeysin.” diyerek beni sever, cebinden hiç eksik etmediği şekerlerinden verirdi. Uslu olursam bir dahaki sefere daha çok şeker vereceğini söylerdi. Ben de ona her seferinde daha şirin görünmek için saçlarımı düzeltir, yüzüme en sevimli hâlimi vermeye çalışırdım. Saçlarımı ıslatıp alnıma yapıştırdınca güzel oldum sanırdım. Ablamlar beni böyle görünce “Şebek gibi oldu yine!” diye gülerlerdi. Şebek neydi bilmiyordum ama, herhâlde iyi bir şey olmalı, diye düşünürdüm.

Tesadüf müdür bilinmez ama Biss teyzenin geldiği günlerin gecesi ben hep ateşlenir, mutlaka hasta olurum. Annem de sürekli söylenip durur, “Çocuğu çatlatacak bu kadın, bir dahaki sefere at nalı kadar nazarlık takacağım.” derdi. At nalı kadar nazarlık da neymiş, annemin ne ilginç benzetmeleri vardı. Omzuma at nalı kadar değilse de küçük mavi gözlü bir boncuk takmıştı yine de.

Bir gün yine balkonda oynuyorduk. Ablam Biss teyzenin geldiğini görmüş, “Ben gördüm, ben gördüm, Arif teyze geliyor!” diye koşarak gidip anneme haber vermişti. O gün de yine evde aynı şeyler yaşandı, ablamlar sağa sola koşturdular, annem kendine çekidüzen vererek her zamanki yerine yerleşti. Alnına başı ağrıdığındaki gibi bir eşarbyı sıkıca bağladı. Arif teyze her zamanki gibi yine “Biss!” diyerek içeri adımını attı, uzun koridor boyunca yengeç gibi yan yan yürüyerek odaya girdi. Annemlerle hoş geldin sarılması yaptıktan sonra, “Biss!” diyerek kanepenin üzerine çıktı, ayaklarını da altına alarak yerleşti. Boyu annemden çok kısaydı ve tombuldu. Bu şekilde oturunca havası azalmış top gibi yamuk yumuk bir şekil almıştı. Çenesinin altına bağladığı eşarbyını açarak omuzları üzerine serbest bıraktı, yüzüne değen kısmını kulaklarının arkasına yerleştirdi. Bu hâliyle çok komik görünüyordu. Kulakları Mickey Mouse’unki kadar büyüktü. Koşarak küçük ablama haber verdim, o da geldi, baktı. İkimiz dışarı çıkıp birlikte çok güldük. Sonra ben yine gelip yerime oturdum. O annemle sohbet etmeye başlamıştı, ablamlar da mutfakta ikramlık bir şeyler hazırlamakla meşguldüler.

Annemler Biss teyze için sık sık “Onda çok göz var.” derlerdi. Ben de bu yüzden oturduğum yerden dikkatlice onun yüzünü inceliyordum. Biraz ürkütücü bir yüzdü aslında ama onun da herkes gibi iki gözü vardı, neden annemler “Bu kadında çok göz var.” derlerdi anlamazdım bir türlü. Acaba eşarbinin altında kalan yerlerde mi saklı diye Biss teyzeyi her gördüğümde sessizce yüzünün her yerini incelerdim. Yüzü çizgi filmdeki Fred Çakmaktaş’inki gibi kare ve koyu renkliydi. Burnunun kenarında ve yüzünün birçok yerinde irili ufaklı minik dağlar gibi yüzüne yapışıp orada uyuyakalmış damla çikolatalar vardı. İki kara bulut gibi görünen kaşlarını oynattığında alnında sanki arabaların yarış yapacağı yan yana dizilmiş bir sürü yol oluyordu. Orman gibi yeşil ama biraz da sarısı olan küçük gözleri kaşlarının gölgesine saklanmıştı. Bazen de bakarken gözlerinde yıldızlardaki gibi bir ışık parlardı. Ağzını açtığında ise sanki içinde kapısı kırık bir mağara var gibiydi. Dışleri saklambaç oynuyor gibi bazıları kaçıp kaybolmuştu. Biss teyzenin her hâlinde ilgimi çeken bir sevimlilik vardı.

Benim uzaktan sessizce kendisini izlediğimi görünce yanına çağırırdı, “Bu çocuğu yiyesim geliyor, ne güzel bakıyorsun öyle!” diyerek yanaklarımı elleriyle sıkıştırarak sevdi. Elleri biraz sert gibiydi, yüzümü acıtmıştı. Anneme dönerek “Bu oğlan nasıl uslu bir çocuk, çok şeker!” dedikçe annem kızdığında yaptığı gibi kaşlarını yukarı doğru kırık köprü gibi kaldırdı; gözlerinin beyazını büyüterek teker gibi çevirdi bana doğru bakarak “Aman Arif abla, ne uslusu, bakma öyle sana kedi gibi sokulduğuna, aslında çok yaramaz.” dedi. Anneme içimden “Yalancı annem! Neden yalan söylüyor ki? Oysa ben çok usluym; yaramaz olan ablam!” diye kızdım. En çok da Biss teyzenin “Şu güzelliğe bak! Kız gibi.” demesine kızmış, “Ben kız değilim!” diye bağırıyıştım. O da kapısı kırık mağaraya benzeyen ağzını açarak gülmüştü sevimli cadılar gibi. Annemse yine tersleyerek “Aman neresi güzel? Çirkinin teki, kalk teyzenin kucağından, rahatsız etme!” dediğinde “Koskocaman annem beni kıskanıyor.” demiştim içimden.

O gittikten sonra annem bana “Gidip içeriİde oynasan olmaz mı? Ne diye dibimize sokuluyorsun? Kadının gözü değişiyor sana.” diye kızdı. Bir şey daha öğrenmiştim, Biss teyzenin gözü değişiyordu. Demek ki beni öperken gözü yüzüme değdiği için ben hasta oluyordum. “Gözleri kirli miydi ki acaba?” diye düşündüm. Hasta olunca annem hep o acı ilaçtan verirdi ve ben o ilaçtan nefret ederdim. Bu yüzden bundan sonra Biss teyzenin gözünden uzak durmalıyım.

O günden sonra hep hazırlıklıydım; Biss teyze geldiğinde artık banyoya koşup saçımı düzeltmiyordum. Ablamın resim dersi için yaptığı kedi maskesini yüzüme takıyor, perdenin arkasına saklanarak uzaktan izliyordum onu. “Buraya da gözü uzanmaz artık.” diyordum. Bir yandan da kendimi ona göstermek için kıvranıyordum aslında ama annemden korkuyordum.

Kış gelmiş, havalar soğumuştı. Karlı bir gündü. Ben hastaydım ve yatıyordum, üstelik bu sefer uzun sürmüştü hastalığım. Annem pencerenin önüne yapmıştı yatağımı, dışarı bakıp karların havada dans etmesini izliyordum. Bu arada Biss teyze gelmişti yine. Ama benim ne kaçıp saklanacak ne de gidip saçımı ıslatıp alnıma yapıştıracak gücüm vardı. “Vah vah! Sarı oğlan sen hasta mı oldun?” diyerek buz gibi elini alnıma koymuştu. Bana çok üzölmüş olmalıydı ki bu sefer çok fazla şeker vermişti.

Annem bu kez beni ondan kıskanmamış, Biss teyzeye, “Arif abla şu oğlanı bi okusan, senin nefesin kuvvetli, kaç gündür hasta, iyileşemedi.” demişti. Bu kadında ne kadar çok şey vardı. Nefesi kuvvetli imiş, “Ya şimdi kuvvetli nefesiyle üfler de beni havaya uçurursa?” diye düşünerek kafamı yorganın altına soktum. Biss teyze “Bismillahirrahmanirrahim!” diye başlayarak anlamadığım bir şeyler söyleyince heyecanla kafamı yorganın altından çıkardım. Bu kez aynı şekilde başlayan biss yarım kalmamış, devam etmişti. “Aaa Biss konuştu, Biss âmin dedi!” diye bağırdım ancak o bana parmağı ile sus işareti yaptı. Bu arada dudakları pıtır pıtır ediyor, sonra üstüme doğru mum söndürür gibi “Püfff!” diye üflüyordu. Gözleri yerinden çıkıp bana değmesin diye ara sıra

yorganın ucunu açıp bakıyor ama yine hemen kapatıyordum.

O gece rüyamda hep Biss teyzeyi gördüm. Yüzünün her tarafından gözler çıkmıştı ve bana bakıyordu. Hatta gözler konuşuyor, çığlık atıyor ve bana değmek için üzerime doğru geliyorlardı. Biss teyze kuvvetli nefesiyle yüzüme doğru üfle-dikçe ben fırtınaya tutulmuş yaprak gibi yerlerde sürükleniyordum. O kadar korkmuştum ki “Anneee!” diye bağıırıyordum. Sıçrayarak uyandığımda annemin, babamın ve ablalarımın baş ucumda olduklarını gördüm. Hepsi endişeyle bana bakıyordu. “Havale geçiriyor çocuk.” diyordu annem, sürekli alınma ıslak ve keskin kokulu bir şeyler koyuyordu. Bir ara babamın sesini duydum. “Doktor Arif’i çağırdım, şimdi gelir.” diyordu. Ben ise “Hayıııı! Biss teyzeyi görmek istemiyorum!” diye korkuyla bağıırıyordum. Dedğimden kimse bir şey anlamamıştı, “Ateşi çok yüksek, sayıklıyor.” diyorlardı. Babam, “Arif Bey, durumu çok mu kötü, hastaneye mi götürsek?” diye soruyor, “Korkmayın! Kızamık çıkaracak, normaldir böyle olması.” diye cevap veriyordu bir erkek sesi. Biss teyze hem doktor hem de erkek sesli olmuş diye düşünerek yatağın içinde iyice küçülüp yorganı yüzüme kapattım. Gözümün önünde bir sürü gözleri olan, nefesi kuvvetli, elinde iğnesi ile üzerime gelen ve “biss, biss” diye yüzüme üfleyen hayaletler uçuşuyordu.

ARAF TA KALAN ADIMLAR

Merter Tekstil Atölyesinde çalışan işçiler öğle yemeği molasındaydılar. Yemeklerini yiyenler duvar diplerinde, kapı önlerinde ikişerli üçerli toplanmış, ayaküstü sigara içip sohbet ediyorlardı. Zeynep, memnuniyetsizliğini dile getiren bir ses tonuyla,

— Bu yemekler de son zamanlar iyice bozuldu, dedi.

— Ne zaman düzgündü ki, diye atıldı Songül, her zaman yaptığı gibi başını dikleştirip göğsünü öne çıkararak, sonra ekledi:

— Varsa yoksa iş, iş...

— Haklısın, dedi Zeynep,

— Doğru dürüst para verdikleri de yok, canımıza okuyorlar vallahi, diye devam ediyordu ancak onları dinlediklerinin farkında bile olmadıkları Dişlek Ayşe, birden lafa karışarak,

— Buna da şükür, dedi tersleyerek. Dışarıda dünya kadar işsiz var. İşiniz var, aşınız var, bir de şikâyet ediyorsunuz, diye çıkıştı peltek peltek.

— Senin tuzun kuru galiba Ayşe Abla, biz yetiştiremiyoruz vallahi! Her şey ateş pahası, diye söylenen Zeynep'e dönüp,

— Harcamasını bilmezseniz yetmez tabii, diye çıkışıyordu ki aynı zamanda Songül'ün dayısının kızı olan Tombul Zehra yanlarına gelip,

— Kızlar size bir şey göstereceğim, gelin hele buraya, diye rek Songül ile Zeynep'i kenara doğru çekştirip, ben size kaç defa söyleyeceğim, şu kadının yanında konuşmayın, patronun kulağına gidiyor, diye payladı. Şişman vücuduna inat giydiği daracık, pembe kareli iş önlüğünün düğmelerini açmış, elindeki mendil ile bir yandan terini siliyor, bir yandan da rüzgâr yapsın diye sıcakta kızaran yüzüne doğru sallıyordu. Temmuz ayının

son haftalarıydı, hava her zamanki gibi çok sıcak, bir o kadar da nemli geçiyordu.

— Hepsinin canı cehenneme! Ondan mı korkacağım, dedi Songül, Dişlek Ayşe'ye doğru ters ters bakarak. Gergin hâli yakın arkadaşı Zeynep'in dikkatinden kaçmamıştı.

— Bugün doğru dürüst yemek de yemedin, iyi misin, diye sormuştu.

— Hiç iyi değilim! Bu aralar her şeye karşı çok öfkeliyim ve kendimi kötü hissediyorum, dedi bıkkın bir şekilde.

Bu arada ustabaşı Abuzer molanın bittiğini haber veren düdüğünü çoktan öttürmeye başlamıştı bile. Bunu duyan işçiler sohbetlerini yarıda bırakıp yavaş yavaş işlerinin başına dönüyorlardı.

— Ne oldu, dedi Zeynep merakla.

— Daha ne olsun ki! Sen de biliyorsun ne zorluklarla üniversite okuduğumu. İki yıl oldu okulu bitireli ama bir şey değişmedi, bak hâlâ buradayım. Daha ne kadar bekleyeceğim belli değil. Dile kolay, dört koca yıl gündüz okula gidip geceleri çalıştım. Yeri geldi iki saatlik uyku ile durdum. Kız kısmının gece vardiyasında ne işi var, diyenler ayrı, iti uğursuzuyla uğraşmak ayrı bir dertti. Bıktım usandım.

— Sen de haklısın, çok çektin Songül'üm, diyerek arkadaşını teselli etmeye çalışan Zeynep:

— Az kaldı, bunca zaman dayandın, biraz daha sabret, er ya da geç kurtulacaksın. Ya ben ne yapayım? O treni çoktan kaçırdım, okul yarım kaldı, üstüne bir de evlilik, çoluk çocuk. Söyletme beni şimdi, diye çıkışarak

— Hadi hadi, işimizin başına, Abuzer'i kızdırmayalım, diyerek çekıştirdi.

Buhardan nasırlaşan elleri ile karışık hayatlarını düzeltircesine basıyorlardı ütülerini kumaşlara. Dışarıda sıcaklık kırk dereceyi bulmuşken üstüne bir de ütünün sıcaklığı eklenince içerisi iyice çekilmez bir hâle gelmişti. Klimalar sadece patronların ya da kendisine yalakalıktan hasbelkader odadan bozma bir yer ayarlamış ustabaşlarının odalarında vardı. Songül'ün yüzünden

akan terler ütülediği kumaşlara damlıyor, boynuna doladığı mavi çiçekli eşarabının ucuyla sık sık yüzünü siliyor ancak terle başa çıkamıyordu. Biraz serinlemek için gidip elini yüzünü yıkadı, bir süre aynadaki yorgun yüzüne baktı. “Bir adım! Sadece küçücük bir adım; bir insanın hayatında nasıl bu kadar büyük bir etki yaratabilirdi ki?! Şu hâlime bak! Yabancı birine bakar gibiyim.” diye geçirdi içinden, kederle derin bir iç çekti. Dolgun, pembe yanaklarından, yıldızlar gibi parlayan gözlerinden eser kalmamıştı. Vakti geçmiş güller gibi solmuştu bu genç yaşında. Gözlerinin ferisi sönmüş, zamansız yaşlanmıştı bakışları. Bugün, her günkünden başka bir sıkıntı vardı içinde. İsteksizce işinin başına dönüyordu, odasının kapısına durmuş bıyıklarını burarak kendisine bakan Abuzer:

— Benim oda çok serin, gel istersen, dinlen, diye takıldı. Ancak Songül duymazlıktan gelerek ilerledi. Çalışırken hiç kapatmadıkları radyodan gelen türkü sesi atölyenin duvarlarına çarpıyor, yine yüreklere dokunuyordu:

“Erzurum dağları da kar ile boran,

Aldı içerimi dert ile verem

Sizde bulunmaz mı da bir kurşun kalem

Yazam arzuhâlimi da yâre gönderem” diye devam ediyordu.

Songül çok severdi bu türküyü. Kendisi de eşlik ederek içli içli söylüyordu. Sanki atölyenin bunaltıcı sıcağından çıkıp kilometrelerce uzaktaki Erzurum yaylalarına gitmiş gibi oldu. Öyle özlemişti ki köyünü, annesini, kardeşlerini, burnunun direği sızladı. Yaylaya çıkarlardı yaz ayları, geceleri yorgansız yatılmazdı, o derece soğuk olurdu Erzurum Yaylası. Bir an titredi. Yüzündeki hüznün derinleşerek yerini acıya bıraktı. O anlar yeniden canlandı gözlerinin önünde, babasının kükreyen sesi kulaklarında çınlamaya başladı:

— İşte kapı, diyerek parmağı ile kapıyı gösteriyor, eğer bu kapıdan dışarı çıkarsan ölün de dirin de bir daha içeri giremez, diye bağıriyordu. Sesler, Songül’ün kafasının içinde ilk günkü gibi yankılanarak yükseliyor, kulakları uğulduyordu.

Birden atölyenin içinde acı bir çığlık sesi duyuldu. Aynı anda

makinelerle birlikte bütün sesler kesilmiş, yorgun bakışlar atölyenin içinde yankılanan çığlık sesine doğru dönmüştü korku ile. Ustabası Abuzer kendinden beklenmeyen bir çeviklikle hemen-
cecik sese doğru seğırtmişti. Songöl dalgınlıkla yaktığı kumaşı kurtarabilmek için telaş edince kolunu yakmıştı. Abuzer'in kendine doğru koşarak geldiğini görünce korkusundan kolunun acısını unutup,

— Abuzer Abi, özür dilerim istemeyerek oldu, diyerek tekrar tekrar özür diliyordu.

— Neden dikkat etmiyorsun, bu kaçınıcı oldu, diyerek yalancıktan çıkıştı Abuzer.

İşe başladığından beri kollardı onu, kızdırmayı severdi de, “Hemşerimsin, akraba sayılırız.” derdi hep. Bıyık altından gülerken, “Kumaş parasını da haftalığından keseriz artık.” derken Songöl'ün yanan koluna bakmak istedi. Ancak Songöl, “Sağ ol, abi!” diyerek kolunu sertçe çekti. Her saniye babasına olan öfkelerini hatırlatan sakat koluna baktı, sonra hemen kaçırıldı gözünü. Sol kolu sakattı. Babasının eseri idi.

Yanan elini göstermek için Zeynep'le birlikte revire giden Songöl, yüzünü acı ile buruşturarak doktorun yarayı temizleyip pansuman yapmasını izliyordu. Bu anlar ona, yıllar önce ninesiyle gittiği Kırıkçı Hıdır'ı hatırlattı. Altı yedi yaşlarında olmalıydı, babası yine annesini dövüyordu. “Vallahi benim suçum yok Kazım, kim diyorsa yalan söylemiş, Kuran'a el basayım ki!” diye yalvarıyordu annesi. “Sus, yalancı karı, çarpılacaksın!” diyerek acımasızca kafasına gözüne vuruyordu babası. Ablaları ağlıyor ama korkudan bir şey yapamıyorlardı. Babasının gözü döndü mü kimseyi görmezdi. Songöl daha fazla dayanamayıp birdenbire babasının üstüne atlayarak koluna yapışıp öyle bir ısırmıştı ki canı yanan babası, annesini bırakıp onu havaya kaldırdığı gibi yere çarpmıştı. Songöl'ün kolu ağrıyor, canı çok yanıyordu. O gün kolu kırılmış olmalıydı. Sol kolu giderek şişmeye ve morarmaya başlamıştı. Günlerce acı çeken kızın ağlamalarına ninesi dayanamayıp, “Ben sana ne diyem Kazım! El kadar sabiden ne istedin, hiç mi Allah korkun yok senin?” diye söylenerek köy-

deki Kırıkçı Hıdır'a götürmüştü. Hıdır Dayı, annesinin sardığı bezi açınca yüzünü buruşturup “Aboooov! Fena olmuş bu kol!” diye başını sallamış, “Abide Ana niye bu kadar geç getirdiniz? Kol mosmor olmuş, kızın kolu nerdeyse kangren olacakmış.” diye “cık cık”layarak yarayı temizleyip hazırladığı karışımlardan sürmüştü. “Üstelik kemik yamuk kaynamış, kolu ters tutacak.” diyerek düzeltmek istemiş fakat Songül acı ile öyle büyük bir çığlık atmıştı ki daha fazla zorlamayıp olduğu gibi sarmıştı. “Abide Ana, Songül’ün kolu nasıl kırıldı?” diye sorunca ninesi Songül’ün ağzından yanlış bir şey çıkmasın diye kaşlarını yukarı kaldırarak ona gözüyle sus işareti yapmış, “Nasıl olacak çocuk işte, koşarken eşikten düştü.” deyivermişti. Üstünden yıllar geçmiş, yaraları iyileşmişti belki ama sol koluna her baktığında ruhundaki yaralar hâlâ o günkü gibi canını yakıyordu. İşini bitiren doktorun, “Bir hafta rapor yazıyorum, evine git dinlen, bir iki de ilaç yazdım, düzenli kullanmayı ihmal etme!” diyerek reçeteyi kendine uzatması üzerine Songül daldığı anılardan kurtulup doktora teşekkür ederek çıktı. Kendisini kapıda bekleyen Zeynep’e minnetle sarılarak,

— Senin de bende çok emeğin var, çok kahrımı çektin, hakkını helal et, dedi.

— Helal olsun da nerden çıktı bu helallik, deli kız? Ağlatacaksın beni, diyen Zeynep duyulandığını belli etmemek için, ben işimin başına dönüyorum, sen de dikkatli git, diyerek hızlı hızlı uzaklaştı.

Songül, “Doktor ne güzel söyledi, evine git dinlen, derken.” diye geçirdi içinden. “Evim diyebileceğim bir yerim mi var sanki dayı kızının yanında sığıntı gibiyim. Hoş, o da ne yapsın, üç çocuklu kadın, bir de huysuz kocası, üstelik de hasta. En zor zamanımda bana kapısını açtı.” diye düşünerek aynı atölyede, kesimhane bölümünde çalışan Zehra ablasının yanına gidip başına gelenleri anlattı. Bu işe de onun sayesinde girmişti.

— Ah be Songül, böyle giderse bir gün ya atölyeyi ya da evi yakacaksın. Ne olacak senin bu dalıp dalıp gitmelerin, hadi bekleme, erkence git eve de hiç olmazsa yemeği filan yaparsın,